

Listy z Rokycan 4-2012

Aktuální hesla:

*Lidé dělný probud' se, a poznej sílu tvojí, pakli tvoje paže chce,
všechny stroje stojí!*

*Ne prosit, ne žebrat, jen zápasit zdárně, za práva a svobodu ne-
válčí se špatně!*

(stará dělnická hesla z poč. 20. století)

Měsíčník OV KSČM Rokycany. Ročník 16.

Na webu lze „Listy“ otevřít na internetové adrese:

<http://rokycany.kscm.cz>, dále na <http://kscmplzen.cz>

a <http://www.mevkscmpb.estranky.cz/>

K závěrům krajské konference KSČM

24. března 2012 proběhla v Plzni krajská konference KSČM. Ze 49 delegátů zvolených na okresních konferencích strany se zúčastnilo 47. Jednání se kromě hostů z krajské stranické organizace zúčastnili i místopředsedové ÚV KSČM ss. S. Grospič a J. Maštálka, poslanec EP ing. J. Kohlíček, CSc. a poslanci PS PČR ing. Karel Šidlo a Mgr. Ivana Levá.

Konference posoudila současnou politickou a sociálně-e-
konomickou situaci v kraji i celé společnosti a stanovila

hlavní úkoly práce
v kraji do příští
konference.

Projednala zprávy
PKR, KRK a
KRoK a v diskuzi
vystoupilo 12 dis-
kutujících.

Konference při-
jala Výzvu ob-
čanům Plzeňského
kraje, Stanovisko k
dokumentům pro
VIII. sjezd KSČM
a Usnesení KK.
Zvolila nové kraj-
ské stranické orgá-
ny, stanovila pořá-
dí kandidátů pro
volby do krajského
zastupitelstva, potvr-
dila kandidáty pro
volby do Senátu PČR

Předseda Krajské rady KSČM
Ladislav Urban

a členy nové PKR KSČM.

Na konferenci došlo k vyhodnocení volebního programu
pro volby do krajského zastupitelstva v letech 2008 - 2012.
Schválen byl otevřený dokument Priority volebního programu
KZ na období 2012-2016.

Náš básník Jan Neruda

[9.7.1834-2.8.1891]

Matičce

Proto mně drahá tak
milá má matička,
že je tak maličká,
že je tak chudičká.

A kdyby byla snad
chudší než oblázek,
přec bych ji v srdci svém
choval co obrázek.

A kdyby byla snad
svázána v uzlíčku,
přec bych ji miloval
tu drahou matičku.

Ze všeho jediná
zbyla' s mně, matičko,
vychladlé zemi jak
podzimní sluníčko.

Podzimní sluníčko
neslní, nepálí,
přec se zatřesem,
když se nám zakalí.

Krajská konference zdůraznila nutnost změny tváře strany důsledným distancováním se od bývalých členů KSČ, kteří po roce 1989 změnili stranické dresy, podíleli se na rozkrádání majetku všech občanů, likvidaci společné republiky, likvidaci fungujícího státu a nástupu chaosu, korupce a arogance moci.

Jako hlavní cíle stanovila: přijímání nových členů strany, maximální nasazení pro dobré výsledky v krajských i senátních volbách, aktivizaci členů strany a obrátit stranu k občanům a jejich potřebám.

Dále uložila věnovat pozornost celé struktuře a ekonomickému zajištění strany v kraji a dalšímu stranickému vzdělávání hlavně funkcionářů a mladých členů strany a účasti na Vzdělávacím institutu J. Švermy.

Na konferenci byl představen nový mluvčí PKR s. Jan Beneš a byla zdůrazněna nutnost více využívat stranických informací, tiskových nástrojů tj. HaNo, okresní zpravodaje, využití i jiných tiskovin, rozvoj webových stránek KR, OV i ZO KSČM pro informování členů a občanů o naší práci a ustavování odborných komisí při KR tiskové, branně bezpečnostní a zdravotní.

Pokud se podaří závěry krajské konference z větší části naplnit, bude to mít rozhodně vliv na posílení pozice strany v kraji. K této práci i za práci minulou bych chtěl všem aktivním členům krajské organizace upřímně poděkovat a popřát pevné zdraví, víru a optimismus.

Ladislav Urban, předseda Krajské rady KSČM Plzeň

Výzva občanům Plzeňského kraje

(28.3.2012)

Vážení spoluobčané,
nacházíme se v době kdy se k moci dostali lidé, kterým je cizí slušnost, solidarita a lidskost.

Z větší části jsou u moci stále lidé, kteří se 22 let podílejí, větší či menší měrou, na rozkrádání státu a kteří po rozkradení - převedení majetku v podobě pozemků, bank, podniků, nyní

připravují půdu pro vyvedení miliard z průběžného důchodového systému do rukou soukromých penzijních fondů. Současná vláda pokračuje v uplatňování neoliberálních postupů, které všude ve světě selhaly. Nemá snahu o oživení ekonomiky, zvýšení zaměstnanosti a podporu českých firem na domácím i zahraničním trhu. Škrty a likvidaci životní úrovně většiny občanů, ale finanční schodek nesníží. Údajná reforma veřejných financí a obrovský dluh státu jsou využívány k likvidaci sociálních a solidárních systémů.

Občané, česká pravice se bojí srovnávání dneška s minulostí. Skutečností je, že v roce 1989 měla SBČS 105 tun měnového zlata a hotovost ve výši 85 miliard Kčs. Stát neměl vnitřní dluhy a zahraniční byly kryty pohledávkami. Letos se jen státní dluh blíží hodnotě 1,5 bilionu Kč. Každý 16tý člověk je na hranici chudoby.

Vláda rozvrací státní instituce a systémy, oslabuje příjmy důchodového účtu, pracuje na omezení sítě regionálních nemocnic a regionálního školství. Soustavně oslabuje pozice zbylých státních podniků a na krajské a obecní samosprávy přesouvá problémy, které neumí řešit a na které nemá peníze.

Na podzim v našem kraji proběhnou volby do zastupitelstva Plzeňského kraje a dvou senátních obvodů. Chcete-li zastavit současný zhoubný trend v naší zemi nabízíme možnost, abyste mohli zvolit kvalitní kandidáty, kteří nejsou zapleteni do žádných špinavostí, mají odborné předpoklady a morální kvality a nebojí se jít do řešení současné zoufalé situace.

Složení Krajské rady KSČM Plzeňského kraje

Krajská rada KSČM je složena z 27 členů, delegovaných z jednotlivých okresů Plzeňského kraje. Rokycany jsou zastoupeny čtyřmi členy a to JUDr. Zdeňka Lišková, RSDr. Karel Šmejkal, Ing. Michal Vataha a Jiří Zajíček. Předsedou Krajské rady KSČM byl na krajské konferenci, konané dne 24. března t.r. zvolen RSDr. Ladislav Urban z Klatov.

Z dubnového zasedání OV KSČM v Rokycanech

ROKYCANY 11.4.2012 - Plenární zasedání po schválení programu vzalo na vědomí kontrolu úkolů z minulého zasedání a úkolů vyplývajících ze zasedání PKR KSČM, ÚV KSČM a z námětů VV OV KSČM pro příští období.

Delegáti krajské konference v Plzni informovali podrobně členy pléna o jejím průběhu a výsledcích.

V souvislosti s ekonomickou situací stranických ústředních orgánů bylo projednáno hospodaření stranické okresní organizace za první tři měsíce letošního roku. Podrobně bylo poukázáno na placení členských příspěvků v základních organizacích KSČM. Členové plenárního zasedání byli seznámeni i s odevzdáním příspěvku na VIII. sjezd KSČM.

Hlavním bodem v současné době bylo zajištění oslav 1. máje a oslav osvobození naší vlasti, bylo navrženo konkrétní POZ, kde jsou úkoly rozděleny jednotlivým členům OV. Doporučeno tyto otázky prezentovat na poradě předsedů ZO KSČM, kteří by se měli aktivně podílet na jejich realizaci v místě bydliště.

Dalším jednotlivým úkolem bylo zabezpečení volební kampaně do Senátu PČR v obvodě č. 8, který se skládá z části okresu Beroun, okresů Plzeň - sever a Rokycany. Byl konstatován zatím uspokojivý stav přípravy volební kampaně.

V další části zasedání byla rozvinuta předsjezdová diskuse. V dalším bodě jednání byla zhodnocena oslava MDŽ v Rokycanech. OV se shodl na tom, že v této tradici se v rokycanské organizaci bude pokračovat i v příštím roce. V měsíci červnu bude 24. -25. v Mirošově organizován Dětský den.

Přítomní byli vyzváni k aktivní účasti na Manifestaci, která se koná dne 21.4.2012 ve 13 hodin na Václavském náměstí v Praze. Za další předseda OV informoval o rozpracování plánu práce pro OV KSČM Rokycany, který bude upřesněn v návaznosti na plán práce PKR KSČM. Dále vyzval věnovat pozornost příspěvkové morálce členů KSČM, k úspornému hospodaření OV KSČM a důsledně vycházet z hospodářské situace strany.

Lubomír Dufek, předseda tiskové komise OV KSČM Rokycany

Redakce se zeptala

Bc. Václava Špírala, člena OV KSČM Rokycany
delegáta VIII. sjezdu KSČM

S čím jdete na. sjezd strany?

Na květnový sjezd jedu se svými ideály a sny. Se sny o pohnutí se strany z místa, na kterém už hodně dlouho přeshlapuje. Se sny, ve kterých se strana profiluje jako masová moderní politická strana. Strana, která je vůdčí avantgardou pro celou levicovou scénu a nejen pro ni. Jedu na sjezd se sny o straně, která bude jedinou možnou alternativou pro všechny občany, kteří nejsou spokojeni s tunelářsko-oligarchním neoliberálním směřováním společnosti. Věřím, že z KSČM se stane strana, která se nebude bát nejen kritizovat současnost, ale i jasně, srozumitelně a bez řečnických vytáček definovat naše politické cíle a představy. Věřím, že sjezd nastíní další, pozitivní vývoj naší strany výše řečeným směrem.

Lech Walesa - Je to zločin. Lidé umírají hlady a bankéři necítí odpovědnost a v příjmech neznají míru

Banky dostávají peníze od daňových poplatníků a vůbec necítí spoluodpovědnost za krizi. Víte, jaké platy berou bankéři? Člověče boží. To je zločin. Lidé umírají hlady a oni neznají míru," řekl v rozhovoru pro dnešní vydání polského deníku „Fakt“ bývalý vůdce polské Solidarity, nositel Nobelovy ceny míru Lech Wałęsa.

Bývalý polský prezident zdůraznil, že banky v současnosti dělají špatně. Bankéři berou velké peníze, a co je horší, nikdo to nekontroluje, říká. Podle Wałęsy současné protesty pobouřených lidí, které probíhají v Evropě a USA, mohou skončit „rozložením systému“ a vyjadřuje obavu, že může dojít k anarchii.

V uplynulých letech podle Wałęsy došlo k mnoha nesprávnostem, nepoctivosti a dokonce k loupežím a dnes podle něho přišel čas, kdy je třeba skládat účty. Je prý také třeba se nově podívat na hospodářství u stolu, kde zasednou odbory, podnikatelé a státní administrativa. Wałęsa, původním povoláním elektrikář v gdaňské loděnici, v poslední době soustavně kritizuje nynější fungování kapitalismu, který nebere ohled na zájmy obyčejných lidí. Přiznal také, že udělal chybu, když se po pádu komunismu v Polsku vydal kapitalistickou cestou.

Názory bývalého polského prezidenta jsou o to zajímavější, jestliže je srovnáme s postoji jiných disidentů v blízkých postkomunistických státech, které zjevně mnohem více poznamenal podíl na moci a dnes k tíživé situaci obyčejných lidí mlčí.

<http://www.ceskenarodnilisty.cz/clanky/lech-walesa-je-to-zlocin-lide-umiraji-hlady-a-bankeri-neciti-odpovednost-a-v-prijmech-nezanji-miru.html>

Kdesi jsem četl tuto větu: „Nejhorší na komunismu je to, co následuje po něm“. (Adam Michnik (* 17. října 1946, Varšava, Polsko, je polský historik a publicista). Tento neznámý citát či myšlenka mě velmi zaujala ze dvou důvodů: jednak proto, že její autor ví, že za komunismu bylo podle něj mnohé nebo téměř vše špatné (protože i sám autor za polského socialismu byl ve vězení), za druhé pak proto, že je přesvědčen, že to, co přijde po komunismu, je mnohem horší. Aspoň tak si to vykládám já a vůbec selský rozum. Pakliže tomu tak bude, má autor plnou pravdu zejména v druhé části výkladu. Po komunismu nastoupil ještě horší režim, ať se nazývá „volná ruka trhu“, svoboda, demokracie, humanismus či demokratická evropejsace – potažmo globalizace. Po „komunismu“ skutečně nastoupil hrubý a bezohledný kapitalismus, který programově vykořeňuje z povrchu země všechny kladné sociální jistoty dosažené v době bojů světového proletariátu za éry klasického kapitalismu, ale zejména všechny opravdu nejpokrokovější vymoženosti nastolené za socialismu v SSSR, Polsku, Československu a v dalších socialistických zemích, kde vůbec do té doby nevěděli, že existuje osmihodinová pracovní doba, lékařská péče, zajištění střechy nad hlavou, stravy a desítek dalších elementárních lidských jistot. Všechno to, co si vydobyly pracující třída v období klasického kapitalismu a nastolila v době klasického socialismu, jsou dnes demontovány s rychlostí světla: Všechny československé i české vlády a parlamenty od r. 1990 podnes nevytvořily ani jeden kladný prvek pro společnost.

Kdysi jsme stáli fronty - podle komentátora Jiřího Hanáka a mnohých dalších dnešních „mladofrontáků“, na banány, na citrony i na toaletní papír. Ale nikde nepíši, že jsme taky stáli fronty před prodejny knih, na noviny, že jsme kupovali chutný chléb, housky či rohlíky, kupovali jsme zaručeně mléko, chutné sýry a vůbec potraviny velmi přijatelné jakosti. Dnes nestojíme fronty ani na banány, ani na toaletní papír, ani na housky a chleba. Toho je tu (ve velmi mizerné kvalitě) přehřle. Ale stojíme ostudně frontu před pracovními úřady na sociální podpory a na zaměstnání, poníženež bereme vše, co nám nabízí „demokratický“ kapitalismus – i místo žoldáka do Iráku, Afghánistánu či jinde, které je placeno...

Kdysi za socialismu stával jsem taky hned po ránu před trafikou frontu na svůj oblíbený týdeník Literární noviny, který přinášel čtenářům plný koš kvalitní literární produkce. Pak kterýsi týden na jaře roku 1968 se téměř na celé první straně objevil Vaculíkův falešný traktát pod titulkem „Dva tisíce slov“. Když jsem ho poprvé četl, žasl jsem nikoliv nad odvahou jeho autora skrytě volat po revoluci, ale nad nestoudností, s kterou pod sloganem „socialismu s lidskou tvář“ volal po „obrodě“ socialismu - skrytě po jeho likvidaci.

Četl jsem tento lidský rozměr myšlení několikrát a nenašel jsem, byť i já jsem chtěl stále lepší a lepší socialismus, v něm žádnou relativní pravdu, ale jen nenávist k socialismu.

Uplynulo po krizi r. 1968 dalších několik let. Objevila se další falešná výzva skrytě vyzývající k likvidaci socialismu. Byla to tzv. „Charta 77“, o níž prostý pracující lid nevěděl zhora nic. Začali do ní vstupovat ti, kteří socialismus neměli ve své krvi, ti kteří po r.1946 a 1948 ztratili malé či velké majetky nebo náboženští zatvrzelci, toužící po nadvládě církve a po příjemných desátkách. Nebylo to nic masového a vše se v drtivě většině odehrávalo v Praze mezi některými tak zvanými intelektuály, bojujícími proti socialismu, kteří v důsledku toho skončili na pracovištích se skutečnými pracujícími v továrnách, v zemědělství či v pomocných službách (velmi ordinérní byla pro ně služba v kotelnách - člověk by řekl, aspoň taky něco dělali a chléb svůj poctivě si vydělali).

Jenže titíž dnes volají do světa, jak byli ukrivdění, když museli pracovat v kotelnách, nebo jako kulisáci v divadlech či jako vedlejší pracovní síly v masově sdělovacích prostředcích, což vzhledem ke své „genialitě“ to pokládali a pokládají za ponižující. Nejvíce si na socialismus dnes stěžují ti, kteří museli jít k lopatě, do továrny, do kotelny, do zemědělského družstva, protože to podnes pokládají – oni jako „elita národa“ – za urážlivé a urážející. A tak ponižovali a podnes ponižují milióny ostatních skutečně pracujících, kteří svými rukama vytvářeli a vytvářejí hodnoty a této země.

Co se pak z nich po listopadu 1989 stalo? Řada z nich se v první řadě okamžitě vyhoupla do řad vládnoucích politiků a stali se z nich „profesionální kapitalističtí revolucionáři“, kteří pokud nezemřeli, podnes vládnou v parlamentu, ve vládě a v dalších vysokých i nižších funkcích státního aparátu. Rovněž se aktivně zapojili do mocné privatizační demontáže národního majetku.

Druhá část jakoby zanikla mezi dav a pokoušela se a pokouší se poctivě si vydělat a poctivě žít. O nich není ani vidu ani slechu. Třetí část „chartistů“ - je jich však méně - pak si mlátí hlavu o zeď a veřejně prohlašují, že si ty „světlé zítřky“, o které bojovali, takto vůbec nepředstavovali. A že litují, že na Letné v Praze cinkali klíči. Dnes pak volají po defenestraci. (Cis)

Beseda o Kubě v Hrádku

Dne 26.3. 2012 se uskutečnila veřejná beseda o Kubě, kterou pořádala ZO KSČM Hrádek. Přes dvě hodiny upoutal přítomné předseda Česko -kubánské společnosti s. Ing. Michal Vataha , když hovořil a prezentoval fotografie o své cestě po Kubě.

Miroslav Veselý

Citujeme:

Zprivatizovaná demokracie neboli Jak dál?

„(...) demokracie coby vláda lidu, byla lidu vyvlastněna privilegovanými, kteří ze zákulisí ovládají politiku. Kupříkladu v USA podle různých dat kontroluje pouhých 400 nejbohatších rodin více než 50 procent bohatství...“ (Jiří Pehe, Na co si vlastně stěžují, Právo 31.3.2012)

Fero Fenič to zaplatí ze svého?

Z cizího se dobře krájí. Přejmenování ruzyňského letiště na letiště Václava Havla by prý mělo stát přibližně čtyři mi-

liony korun (změna pak všech vnitřních i mezinárodních aktivit letiště budou stát další milióny). Zaplatí je pan navrhovatel Fenič ze svého, či to zaplatí zase občané? Mimořádně na webu se šíří další spravedlivý návrh a sice: „Vzhledem k tomu, že přejmenování letiště Praha-Ruzyně na "Letiště Václava Havla" je na spadnutí a bude tak učiněno na důkaz jeho světovosti (či svátosti), **měli bychom se zasadit také o to, aby Strahovský tunel byl přejmenován na "Tunel Václava Klause" na důkaz jeho zásluh o naši ekonomickou situaci.**

Na lidské stádo musí být přísnost!

Deník Sunday Times odhalil, že britská vláda D. Camerona chce předložit ke schválení zákon, dle něhož bude moci tajně a bez jakéhokoli soudního příkazu odposlouchávat všechny telefony a mít přístup k e-mailům a k "čtetování" na internetu občanů Spojeného království. Soudní rozhodnutí bude třeba jen v případě, že příslušný orgán bude chtít vstoupit do obsahu telefonátů, e-mailů či čtetování. Ve skutečnosti však, bude-li mít policie prvotní vstupy, co ji zabrání, aby pootevřené dveře neotevřela dokořán...

Ostatně není tajemstvím, že k podobným vstupům do soukromí a domácností kdekoli na světě se děje i dnes prostřednictvím elektronických zařízení (např. televizních přijímačů, mobilů apod.).

Tak mě napadá,

že televizní „kulturní strava“, fabrikovaná v USA, kterou nám nabízí čtyřicet hodin denně televizní stoky a kanály, je mnohem horší, než polská průmyslová sůl v potravinách. Jestliže si za celých dvacet čtyř hodin televizní divák nemůže vybrat ani jeden slušný hodinový program, pak to svědčí o totální bezohlednosti těch, kterým platíme měsíční poplatek za televizi i těch, kteří nás jako dav „či dobytek“ vzali za rukojmí, aby mohli bohatnout na reklamách a prosazovat veřejnou politiku tam, kde chtějí.

Politická i ekonomická krize v České republice vrcholí

RNDr. Marta Bayerová, senátorka a zastupitelka, 1. 4. 2012

A nejen v naší zemi. Není snad dne, kdy se neobjeví nějaký "průšvih" našich politických špiček. Posledním nejvíce diskutovaným je případ LOBBISTY Janečka. Když odmyslím podstatu věci, tak mne velmi zarazilo, že titul LOBBISTA je u nás běžně užíván jako titul MUDr. Ing. apod. To jsme došli tak daleko, že lobbista je běžné zaměstnání? Na které škole se studuje na "LOBBISTU"?

Nejasnost v postupu případu Janeček je příliš. Důsledkem je zřejmě předání řešení případu policii do Hradce Králové. Zajímavé je, že Janečkovi nebyl odebrán řidičský průkaz a vycestovat z republiky mu rovněž nebylo zakázáno.

Celým tímto případem se otevřela problematika odposlechů. Ta nasvědčuje o hlubokém úpadku, ve kterém se česká politika již léta ocitá. Přece si nemyslíme, že by se ta "špína" o hospodaření s veřejným majetkem týkala jen Prahy.

Dále si zřejmě položíme otázku, koho a z jakých příčin BIS podobně sledovala na koho ještě existují podobné informace, které budou vytaženy v příznivém okamžiku a nebo samy náhodně vyplavou na hladinu. Asi se sami sebe zeptá-

me, co vše si můžeme dovolit říct do mobilního telefonu či napsat na email. Kdo všechno stál za odposloucháváním? Členové vlády, poslanci, senátoři, hejtmani, primátoři, radní, zastupitelé, úředníci měst a obcí a nebo i občané?!

Další otázkou je, kdo by se měl za celou kauzu odposlechů zodpovídat. Co učinili bývalí předsedové vlád a příslušní ministři, kteří o kauze odposlechů věděli, ale nekonali.

Když jsme byli před nějakou dobou upozorněni na možnost odposlechů, brala jsem to jako žert a do telefonu párkrát prohodila: "Tak si to teď poslechněte, pánové." Ale po posledních skutečnostech se cítím nějak divně a zřejmě mne ty "legrácky" přejdou, přestože žádné státní tajemství nevyzrazuji a ani neznám.

Kauza "Janeček" odstartovala další vlnu nespokojenosti našeho národa se svojí vládou. Objevují se tisíce lidí na náměstích a v ulicích moravských a českých měst, které neorganizuje žádná politická strana, ale skupiny občanů. Vláda tvrdí, že jde o útok proti společenskému systému. Odpor občanů je podporován médii s jejich velmi emotivními zprávami, jejichž cílem je vyvolat zlost veřejnosti.

Média popichují občany uveřejňováním příjmových tabulek zákonodárního sboru a to ještě bez vysvětlení, jakou částku zastupitel skutečně obdrží. Ale proč se nezveřejní totéž o ministerských pracovnících, lobbistech, vysokých úřednících a samotných pracovnících v médiích?

Pravice pak má svého nespokojeného občana tam, kde ho chce mít, nadává na všechny politiky a k volbám nepůjde ani za nic. A to je účel, s takovými voliči se dobře vládne.

(www.bayerova.cz)

UPLATNĚNÍ ŘÍŠSKÉHO ZÁKONA O VÁLEČNÉM SOUDU V DOBĚ FAŠISTICKÉ OKUPACE

Petros Cironis

Nacistická okupace a její tragické důsledky zůstávají stále živými a ani v blízké či vzdálené budoucnosti nezmizí z paměti lidí i stránek historie. Vracíme se proto i ve dnech májových, kdy si připomínáme mezinárodní svátek pracujících, ale i osvobození Československa od nacistické okupace v květnu 1945 vzpomínkou na nejhrůznější prostředky okupantů, používaných proti bojovníkům za svobodu a jejich rodinným příslušníkům.

Teprve v prvních dnech a týdnech po osvobození v květnu 1945 se provalily mezi občany další otřesné metody nacistické okupační justice, uplatňované vůči českým vlastencům a jejich rodinným příslušníkům. Pozůstalí po popravených dostávali od německých soudů účty za soudní líčení a za popravu svých příbuzných.

Je značně překvapivé, že česká historiografie si doposud málo všimla uplatnění a dopadu říšského zákona o válečném soudu na příslušníky tzv. Protektorátu v době nacistické okupace, a na pozůstalé po popravených českých vlastencích, na jehož základě nesli pozůstalí nejtěžší psychickou újmu, jakou snad nevymyslel ani temný středověk.

Výnosem A. Hitlera ze dne 16. března 1939 byl zřízen Protektorát Čechy a Morava. Tento výnos se stal rovněž základem i pro německou justiční správu v protektorátním území, která byla podřízena přímo říšskému ministerstvu spravedlnosti (Reichsjustizministerium). Na území Protektorátu vykonávaly svoji působnost i říšský soud (Reichsgericht) a tzv.

lidový soudní dvůr (Volksgerichtshof). Na základě nařízení říšského ministra spravedlnosti ze dne 14. dubna 1939 byl v Praze zřízen Německý vrchní zemský soud (Deutsches Oberlandesgericht), dále dva podřízené německé soudy v Praze a v Brně (Deutschesgerichte), jimž podléhalo 12 německých úředních soudů (Deutsches Amtsgerichte) v Českých Budějovicích, v Jičíně, v Německém Brodě, Pardubicích, v Plzni, v Praze, ve Strakonici, v Brně, Hodoníně, v Jihlavě, v Moravské Ostravě a v Olomouci.

Dnem 1. dubna 1941 vstoupily v platnost některé změny v rozmístění německých úředních soudů: nové soudy byly ustaveny v Hradci Králové a v Táboře, rovněž došlo i k přeložení Amtsgerichtu z Německého Brodu do Kolína, z Hodonína do Uherského Hradiště a ze Strakonice do Klatov. Tento stav pak přetrval do konce války.

Německá justice, jíž podléhali všichni němečtí příslušníci, silně omezila působnost českého soudnictví, neboť německým trestáním soudům podléhali i Češi, kteří se provinili „trestnými činy“ velezrady, zemězrady, proti státu, proti německé branné moci nebo proti nositelům německého úřadu a funkcionářům NSDAP.

Na území protektorátu uplatňovali nacisté i mimořádné trestní soudnictví. K 11. březnu 1940 byly ustaveny pro obvody německých zemských soudů v Praze a v Brně i zvláštní soudy tzv. Sondergerichte, proti jejichž rozsudkům nebylo odvolání. Nebyly však regulérními soudními orgány, ale teroristickými institucemi.

Dopad uplatnění říšského zákona o válečném soudu se pokusím demonstrovat na několika případech z Rokycanska a to na základě dochovaných archivních dokumentů.

V rokycanském okrese žilo na začátku okupace v r. 1939 přibližně 53 000 obyvatel. V té době náležela k okresu i řada obcí, které v r. 1949 byly z okresu vyčleněny a připojeny k sousedním okresům Plzeň (Štáhlavy, Týmákov, Mokrouše, Lhůta a Sedlec) a Hořovice (nyní Beroun) (Zaječov, Svata Dobrotivá, Jivina, Olešná a Kvaň, po r. 1951 i Kolvín a Padrt, které se staly součástí vojenského újezdu Brdy). V r. 1960 bylo připojeno rokycanskému okresu několik obcí z okresu Plzeň-sever (Liblín, Chockov, Lhota a Bujesily) a z okresu Beroun (Kařízek).

V době okupace nesídlily v Rokycanech žádné německé policejní a justiční orgány, leda jejich expozitury (např. gestapa). S platností od 1. června 1942 byl okupanty zrušen politický okres Rokycany, skládající se ze soudních okresu Rokycany a Plzeň, a jeho obvod připojen k okresu Plzeň-venkov. V ohledu policejních a justičních orgánů podléhal okres příslušným úřadům, dislokovaným v Plzni.

V období fašistické okupace bylo z rokycanského okresu pro ilegální odboj odsouzeno německými soudy k smrti a popraveno 61 osob a 101 bylo umučeno v koncentračních táborech. Dalších 27 osob padlo se zbraní v ruce na frontách druhé světové války v boji proti fašistům.

Nás v této historické poznámce zajímají osoby odsouzené k trestu smrti a popravené v německých věznicích a na Pankráci v Praze. Dle dosavadního výzkumu bylo na Pankráci odsouzeno k trestu smrti a popraveno celkem 15 osob, v Táboře 4, v Plzni - Lobzích 6, ve Vejprnicích 3, v Terezíně 1, v Drážďanech 13, v Berlíně 8, v Mnichově 1, ve Stuttgartu 1, v Lipsku 3, Bayreuthu 1, neznámo kde 1 apod.

Seznam odsouzených k trestu smrti a popravených občanů z Rokycanska v době fašistické okupace

- 1) Aubrecht Alois z Vranova, popraven v Berlíně
- 2) Blecha Alois, JUDr., z Mirošova, popraven v Táboře
- 3) Blecha Hugo z Mirošova, popraven v Táboře
- 4) Cajthaml Václav z Vitínky, popraven v Drážďanech,
- 5) Cibula Josef ze Zbiroha, popraven v Lipsku
- 6) Černý František z Rokycan, popraven v Berlíně
- 7) Červenka Antonín, JUDr., z Němčovic, popraven v Táboře
- 8) Čiperová Veronika z Líšné, popravena v Terezíně
- 9) Dobromysl Eduard z Rokycan, popraven na Pankráci
- 10) Drábek Rudolf z Hrádku u Rokycan, popraven v Drážďanech
- 11) Drchal Václav z Rokycan, popraven v Berlíně
- 12) Fremr Alois ze Stupna, popraven ve Vejprnicích
- 13) Fremrová Kristina ze Stupna, popravena ve Vejprnicích
- 14) Gottlieb Václav z Rokycan, popraven v Drážďanech
- 15) Havel František z Rokycan, umučen v Drážďanech
- 16) Jílek Josef z Rokycan, umučen v Bayreuthu
- 17) Kalaš Oldřich z Rokycan, popraven v Praze
- 18) Kokoška František z Týmákovy, popraven v Berlíně
- 19) Kopecký František z Jablečna, popraven na Pankráci
- 20) Lhotka Josef ze Zbiroha, popraven na Pankráci
- 21) Lukeš Josef z Kařezu, popraven na Pankráci
- 22) Mareška František z Rokycan, popraven v Plzni-Lobzích
- 23) Mareška Josef ze Štáhlav, popraven v Drážďanech
- 24) Marešková Josefína z Rokycan, popravena v Plzni-Lobzích
- 25) Mašek Václav z Medového Újezda, popraven v Lubech u Klatov
- 26) Maxa Josef z Medového Újezda, popraven v Berlíně
- 27) Merhaut Jaromír, Ing., z Kařezu, popraven na Pankráci
- 28) Merhaut Jaroslav z Medového Újezda, popraven v Praze
- 29) Moulis Josef, JUDr., z Příkosic, popraven ve Stuttgartu
- 30) Němcová Kateřina ze Lhotky Terešovské, popravena na Pankráci,
- 31) Němec Josef, Lhotka Terešovská, popraven na Pankráci
- 32) Němec Václav ze Lhotky Terešovské, popraven na Pankráci
- 33) Niedermeier Josef ze Stupna, popraven v Berlíně,
- 34) Novák Josef ze Štáhlav, popraven v Drážďanech
- 35) Pajdar Pavel z Kamence, popraven v Drážďanech
- 36) Pajer Václav ze Strašic, popraven v Mauthausenu
- 37) Pouska Karel z Radnic, popraven v Drážďanech
- 38) Procházka Alois ze Zbiroha, popraven na Pankráci
- 39) Protiva František z Dobříva, popraven na Pankráci
- 40) Racesberger František z Rokycan, popraven v Drážďanech
- 41) Rajchart Jan z Ejovic, popraven v Drážďanech
- 42) Rott Antonín ze Zbiroha, popraven na Pankráci
- 43) Sedláčková Růžena z Vranova, popravena na Pankráci v Praze
- 44) Sedlák Jaroslav z Mokrou, popraven v r. 1944 (nezjištěno kde)
- 45) Slabý Josef z Rokycan, popraven v Drážďanech
- 46) Stehlík František z Rokycan, popraven v Plzni-Lobzích (první oběť za heydrichiády)

- 47) Stehlík Václav ml. z Rokycan, popraven v Plzni-Lobzích (první oběť heydrichiády)
 48) Stehlík Václav z Rokycan, popraven v Plzni-Lobzích (první oběť za heydrichiády)
 49) Stehlíková Růžena z Rokycan, popravena v Plzni-Lobzích (první oběť za heydrichiády)
 50) Šiška František z Dobříva, popraven v Drážďanech
 51) Šmíd Arnošt ze Zbiroha, popraven v Lipsku
 52) Šmíd Jaroslav ze Zbiroha, popraven v Berlíně
 53) Štochlů Josef z Olešné (u Hořovic), popraven v Mnichově
 54) Tomášek Josef z Rokycan, popraven v Berlíně
 55) Trejbal František ze Stupna, popraven v Berlíně
 56) Trejbal Václav ze Stupna, popraven ve Vejprnicích
 57) Urban Josef z Kamenného Újezda, popraven v Berlíně
 58) Vavroch Alois ze Skořic, popraven v Drážďanech
 59) Vild Josef z Hrádku, umučen v Berlíně
 60) Vokáč Karel ze Strašic, učitel, básník, popraven na Pankráci
 61) Žilina František z Drahoňova Újezda, popraven v Berlíně

O řadě z nich se dochovaly nejen doklady o jejich zatčení, odsouzení a popravě, ale i účty o finančním vyrovnání nacistických justičních orgánů s rodinami obětí. Zvrhlost německých justičních orgánů tkvěla v tom, že nejen odsuzovaly vlastence k trestu smrti a popravovaly je, ale kromě toho vyžadovaly od pozůstalých úhradu všech nákladů spojených i s popravami. Ani temný středověk nevytvořil tak „dokonalý“ mechanismus odvety a msty. Co jistě znamenala říšská úřední pošta pro pozůstalé s fakturami o úhradě nákladů spojených se soudním přelíčením a popravou, si jen lze domyslet. Je jisté, že pozůstalí museli tyto výlohy, spojené s popravou jejich příbuzných, uhradit, ale takové morbidní účty si málokdo z nich uchoval pro budoucí generace. Zdá se, že k zaslání faktur za popravy docházelo nejen z věznic a popravišť tzv. říše, ale i z protektorátu. Svědčí o tom například účet za popravu, zasláný příbuzným z popraviště Pankráce v Praze - týká se to například popravy Eduarda Dobromysla z Rokycan, který byl zatčen gestapem v r. 1942 pro přechovávání zbraní a 12. dubna 1943 byl na Pankráci popraven (číslo popravy 11). Zároveň s ním byl zatčen i jeho syn Miloslav Dobromysl, který však přežil. Německé nacistické úřady vymáhaly na bratru popraveného Václava Dobromysla, mistra krejčovského v Kolodějích u Českého Brodu, úhradu nákladů za věznění obou a za popravu Eduarda Dobromysla v částce 54.000 korun. V osobních spisech některých popravených odbojářů z Rokycanska se dochovaly originály nebo kopie účtů za popravy, případně zmínky o tom. Ve většině případů však se tyto doklady nedochovaly - z pochopitelných důvodů - kdo by uchovával fakturu za popravu svého nejbližšího!

Pro ilustraci cituji v českém překladu dva účty za popravu.

Vrchol německé zvrhlosti

Vyúčtování výloh za popravu (Františka Racesbergera)

Vyúčtování výloh v trestní věci proti Černému a ostatním pro přípravy k velezradě (byli popraveni)
 Poplatek podle §§ 49, 52 říšského zákona
 o válečném soudu za trest smrti 300 RM
 Svědečné a znalečné podle § 724 říšského zákona
 o válečném soudu 21
 Cestovní útraty lidového soudu dle § 725
 o válečném soudu 56.22
 Poplatek podle § 726 zák. o válečném soudu

býv. právního zástupce Dr. Manna v Drážďanech
 jako obhájce 122.88
 Výlohy spojené s převozem (popravených)
 podle § 727 zák. o válečném soudu 42.30
 K tomu porto za zaslání vyúčtování 22 feniků
 Celkem 542. 52
 Z vězení se odečte 10.21
 Soudní pokladna v Moabitech (Berlín) 532.31RM

Dědicové Františka Racesbergera
 k rukám Františka Racesbergera sen.
 v Rokycanech II/373

Dle originálu zaslání rodičům popraveného 22letého Fr. Racesbergera. Tento účet za soudní výlohy a za jeho popravu nacistickým „Lidovým soudem v Drážďanech“ museli zaplatit příbuzní Fr. Racesbergera.

Komentář redakce týdeníku V nový život, která tento účet publikovala v listu z 24. srpna 1945:

Německé zvrhlostí účtuje

Hledíme na tento hnusný dokument. A vyvstávají nám na mysl zúčastnění. Milý, dobrý, dokonale zdravý František Racesberger, 22letý hoch z Rokycan. Jeho smrtelný hřích: jednal vlastenecky, česky. K němu v Drážďanech směřují všechny myšlenky jeho rodičů s hlodavým: Zůstane živ? - Ne!

Na druhé straně: otrlí Lidového soudu se štířím jedem místo srdce. Kus za kus: k smrti.

A místo zdravého syna přichází do Rokycan k rodičům kus kancelářského papíru, co mají zaplatit za to, že jim Němci utratili syna. A rodiče zaplatili, museli zaplatit. Účet je signován číslem 13 J 90/44“.

Účet za popravu Václava Gottlieba z Rokycan

Václav Gottlieb byl popraven nacisty 14. února 1944 v Drážďanech. Po vynesení rozsudku smrti stačil napsat svým příbuzným do Rokycan ještě několik dopisů, které byly tajně vyneseny z věznice. V jednom z nich píše, že ve správě věznice měl uloženo 29 marek, které mu byly zkonfiskovány jako úhrada za procesní výdaje. Podle svědectví Gottliebovy dcery p. Pokorné a syna Jaromíra, kteří žili v Rokycanech, po popravě jejich otce je navštívili v Rokycanech doma německí úředníci, kteří prohlédli celý Gottliebův byt a sepsali veškerý majetek včetně hrnečků a jiných drobných věcí. Otcovy vkladní knížky zkonfiskovali a vzali si je s sebou. O tom, kolik měl jejich otec uloženo na vkladních knížkách, nebylo jim známo. Uložené peníze ve vkladních knížkách posloužili zřejmě Němcům k úhradě zbývajících částek, vyúčtované za popravu Václava Gottlieba.

Книга Ю.Пыхалова "За что сажали при Сталине. Невиновны ли "жертвы репрессий"?"

Za co se trestalo za Stalina

Byli všechny „oběti represí“ nevinné?

“40 miliónů zahynulých? Ne. 80 miliónů? Ne. 100 miliónů? Ne. 150 miliónů...?”

Liberálové (dnes) neustále zvyšují čísla tzv. stalinských represí nikoliv desetkrát, ale i stokrát. Nová kniha významného historika-stalinisty, autora bestsellerů „Velká kniha pomluv“ a „Proč Stalin vysídloval národy“ J. Pavlova, která vyšla v Moskvě, odhaluje tuto podlou lež s ciframi, fakty a na základě archivních pramenů dokládá, že za Stalina bylo odsouzeno 815 tisíc lidí a pronásledováno z politických důvodů méně než 3 miliony osob.

Autor se samozřejmě taky ptá, zda všechny „obětí represí“ byly nevinné. Máme pokládat za nevinně odsouzené teroristy, spiklence, připravující násilné svržení existujícího systému, ukrajinské a pobaltské nacisty, kavkazské lupiče a zrádce vlasti? Či katy Jagody a Ježova, a mnohé jiné, kteří po smrti Stalina rozvrátili ruskou zem - ti všichni patří také mezi „nevinné“, ptá se autor knihy.(Cis)

Važme si svých hrdinů

Lidé většiny světa vzpomínají 67. výročí ukončení II. světové války v Evropě a poté i v Japonsku. Pro nás je důležité ukončení války v Evropě, neboť s tím je spojeno i osvobození Československa vstupem Rudé armády 9. května 1945 do Prahy.

Již před tím byly osvobozeny části Československa na východě a severu Rudou armádou a na jihu a západě armádou americkou.

Části Rudé armády - 95. gardová divize došla poté od Prahy až k Rokycanům. Až zde skončila krvavá válka i pro zdravotní sestru Rudé armády Rochlinu Marii Michajlovnu když, dle jejích slov, před nimi již nebyla německá armáda, ale setkali se zde vojáci Rudé armády s vojáky americké armády na demarkační linii. Tak tomu bylo i v Rokycanech.

Na tuto chvíli vzpomíná Marie Michajlovna dodnes. Dne 28. září 2012 jí bude 88 let. V současné době stále ještě působí ve funkci předsedkyně Rady veteránů 95. gardové divize v Moskvě. Často vzpomíná na svůj pobyt v Rokycanech v roce 1945, i na přijetí v roce 2004 starostou města Rokycan panem Ing. Janem Balounem, v době jednání zastupitelstva města.

Do Československé republiky přijela zásluhou svých dcer, které ji darovaly zájezd do Československa na oslavu jejich 80. narozenin. Při jednání zastupitelstva oznámila, že město Rokycany bude oceněno, a o rok později v roce 60. výročí osvobození Československa 13. prosince 2005, byla na zasedání zastupitelstva města Rokycan předána jako dar přátelství "Stalingradská pochodeň vítězství".

V současné době je tato "Stalingradská pochodeň vítězství" uložena ve vojenském historickém muzeu na demarkační linii v Rokycanech. Rokycany jsou jediným městem, mimo území bývalého Sovětského svazu, které toto ocenění ze Stalingradu, současného Volgogradu, obdrželo.

V dopise, který jsem v březnu letošního roku obdržel, Marie Michajlovna Rochlina píše:

"Já nikdy nezapomenu na spoustu květin, kterými nás vítalo české obyvatelstvo, na upřímné přátelství, které mezi námi, i našimi národy vzniklo. Všem českým přátelům posílám upřímné a vroucí pozdravy!"

"Važme si svých hrdinů"- jsou slova tehdejšího starosty města Rokycan Ing. Jana Balouna, a je na nás, abychom v této myšlence setrvali.

Při květnových oslavách "Dne vítězství" položíme tak jako každý rok, květiny na hroby a k památníkům II. světové války a československých obětí z období II. světové války.

Na všechny padlé budeme vždy s láskou a úctou vzpomínat.

Ing. Josef Sýkora

Společenská kronika

Duben 2012

55 let: MUDr. Pešková Marta, Rokycany 6

60: Franta Jeroným, Kříž

70: Pechová Miluše, Cheznovice

75: Kocourek Vilém, Rokycany 4, Soukup Jiří, Strašice, Cíntertová Vlasta, Dobřív

80 let: Eretová Kamila, Rokycany 5

85 let: Kongresová Marcela, Mýto, Hovorková Libuše, Rokycany 8

90 let: Pospíšil Alfréd, Zbiroh

91 let: Siglerová Jindra, Mýto (Hrádek č. 212)

Květen

40 let: Pacovská Magdaléna, Březina

70 let: Pittner Karel, Rokycany 6

75 let: Hrala Mirko, Zbiroh, Salátová Milena, Volduchy

80 let: Fišer Lubomír, Holoubkov, Karel Miloslav, Rokycany 6

85 let: Pavlíková Marie, Mýto, Turek František, Volduchy

90 let: Pohořelý Lubomír, Strašice

91 let: Srpová Zdeňka, Rokycany 4

Červen

50 let: Hurt Zdeněk, Těškov

65 let: Kubů František, Strašice, Pavelek František, Rokycany 23, Šusová Zdeňka, Rokycany 1

75 let: Lafeta Antonín, Veselá, Krejcar Jaromír, Hrádek

80 let: Fridrich Jiří, Kříž

85 let: Urban Václav, Volduchy

Všem našim jubilantům upřímně přejeme především pevné zdraví, rodinnou spokojenost a pracovní úspěchy.

Setkání občanů 26.5.2012 v Domažlicích

Jako každoročně i letos OV KSČM Domažlice pořádá setkání občanů na náměstí a v Letním kině v Domažlicích pod heslem „Zastavme likvidaci českého státu – S lidmi pro lidi“.

V připraveném pořadu, začínajícím již v 10 hod. vystoupením mažoretok ze Zbiroha na domažlickém náměstí, bude pokračovat program ve 13,00 hod v Letním kině, kde budou následovat projevy zástupců ÚV KSČM, kraje, okresů. V kulturním pořadu vystoupí mj. i dětský soubor Drndálek z Rokycan. Celá akce skončí kolem 16. hod.

Pro účastníky je připraven další bohatý program, občerstvení a jiná překvapení. Doporučujeme návštěvu této tradiční akce všem občanům rokycanského okresu.

OV KSČM Rokycany

Absurdní drama láme divácké rekordy

PhDr., Ing. Jiří Valenta

Nesmyslných a fakticky nepodložených odsudků o morálce národa zdevastované socialistickým rovnostářstvím jsme si mohli po "listopadu" vyslechnout na tisíce. Když tyto zmíněné, upoceně a bez rozmyslu sesumírované "jedovaté sliny" létaly směrem k levicovým stranám z úst exponentů nových pořádků, lačnicích zejména po majetku a individuálním blahobytu, ani jsem se moc nedivil. Vždyť antisociální aspekt, společně s nezbytným kastováním lidí zejména podle výše majetku, bývají obsaženy snad již v "genetické výbavě" každého pravicově zmotivovaného jedince. Co mě však zaráží je to, že mnohým mým spoluobčanům, snažícím se třeba "jen" o prostý, ale slušně vedený život, často trvá zbytečně dlouhou dobu, než proniknou do médií kamuflované mocenské hry s občany a všeho toho marasmu ideových, ale i dějinných falsifikací, rozkrádání a podvodů, nezřídka spojených s parazitováním na státu. A přitom volby a s nimi spojené aktivní volební právo vedoucí ke změně se nám všem nabízejí relativně často!

Ale zpět k té společenské morálce! Po více než dvaceti letech se její "kvalitativní nárůst" skutečně dostavil. A tak zcela "demokraticky a svobodně", adekvátně k "sociální a hospodářské prosperitě státu", můžeme všichni s otevřenými ústy jen čekat, čeho všeho "dobrého" se nám v kapitalistickém myšlenkovém a hodnotovém pojetí, dostává a nejspíše ještě dostane.

Soudní proces se "Škárkou a Bártou" v hlavních rolích nabízí prakticky vše, co může náročný divák od absurdního dramatu dneška v opěvovaném "Havlově střihu" očekávat. V prapodivné, ale veskrze reálné "hře o vině a trestu" tu a tam zaznívá pláč obžalovaného, jindy pro změnu obtížně zastíraný smích soudce. Neobeznámený žasne, ale i obeznámený se stále ještě diví! Obžalovaní protagonisté, první pro přijetí, druhý pro poskytnutí úplatku, zkouší vše možné i nemožné, aby přesvědčili ve svůj prospěch soudce i veřejnost. Ale proč navíc ještě v tomto případě i tu, na první pohled "nepotřebnou", veřejnost? Pánové, bývalí kolegové v předvolební zbrani, jsou shodou, pro stát velice nešťastných okolností, stále ještě poslanci českého parlamentu, tedy našimi "úctyhodnými" zákonodárci. S trochou odlehčení lze dodat, že naštěstí pro nás je tato úcta jaksi nevynutitelná a to ani mocenskou silou či koalici nakloněnými médii.

První z pánů ještě nedávno spoluřídil, druhý sice neoficiálně, ale stále a bez jakýchkoliv servítek či výčitek svědomí, řídí parlamentní a dokonce vládní politickou stranu. Oba nerozdílně se potom v parlamentu podílí na zásadních rozhodnutích ovlivňujících život každého jednoho občana ČR.

Nyní se ale oba sokové, dříve přede všemi tak morálně čistí a spravedliví, nekompromisní bojovníci proti všemu socialistickému a komunistickému, trumfují v soudní síni informacemi jeden o druhém. Využívají vlastních zkušeností a získaných poznatků, ze kterých až mrazí.

Bártova soukromá firma, podle Škárky, odposlouchávala, sledovala, vydírala a diskreditovala významné hráče na politické šachovnici, ale shromažďovala i na další osoby kompromitující materiály pro využití v budoucnu. Samotný Bárta, jako neomezený firemní boss, takto zručně vytvářel předivo závazků a protislužeb. Využíval prý často i značně vysoké, ale hlavně nevratné, finanční "půjčky". A od přijetí tohoto druhu peněz je již jen malý krůček k zavazující povinné loajalitě třeba v parlamentu. Když prý docházelo k předávání peněz v Bártově residenci, ten vždy otevřel naplno vodovodní kohoutky tak, aby nebylo slyšet, o čem se v místnosti hovoří. A dělal asi pro něj dobře, neboť tehdy jeho blízký spolupracovník Škárka přišel ke kamarádovi vybaven již spuštěným záznamovým zařízením. A takto se elita Věcí Veřejných špiclovala, podle dostupných informací, mezi sebou nikoliv výjimečně.

Podle Bárty, jeho manželky tj. místopředsdkyně českého parlamentu, ale i místopředsdkyně vlády Peake, je však viník v této kauze pouze jediný, a tím je právě Škárka. Přijal ochotně v tíživé životní situaci

finanční půjčku ve výši několika set tisíc korun a teď toto dobrodiní, jako zneužívaný stranický funkcionář, otáčí proti samotnému věřiteli. A emoce opět planou a slzy kanou!

Ale co na tento osudový příběh, teď říká samotná hlava českého státu Václav Klaus, po jehož devítiletém působení na hradě, jsou takovéto a podobné morální excesy v naší společnosti již pomalu běžné a na denním pořádku? "Je to absurdní reality show, která škodí české politice." A "myje si tak ruce", což by asi ale neměl.

Celá kauza má totiž i své výhonky směřující k jeho mateřské ODS. Věci Veřejné vznikly díky finanční injekci 200 mil. Kč od pražských lobbistů napojených na ODS Hrdličky a Janouška, kterým mělo být po vítězných volbách vráceno dvakrát tolik, jenže ve formě získaných veřejných zakázek, sdělil jako bonus ohromeným účastníkům procesu Škárka.

Českému kapitalismu "Maslow" opravdu nesedí ...

PhDr., Ing. Jiří Valenta

V souladu a tichém souhlasu s americkým humanistickým psychologem Maslowem a jeho proslulou teorií lidských potřeb lze konstatovat, že současný systém kapitalistického přerozdělování statků a moci s nimi spojené se již zcela obsahově vyčerpal a v nejbližší době může dojít i k jeho obecnému zhroucení.

Zásadní varovné signály z různých zemí, takto ideově stížených, registruje již i méně vnímavý člověk. Není mým úmyslem zde analyzovat sociální, hospodářský, ani morální deficit celého "západního" světa, který je našinci účelově a nepodloženě servírován jako ideální, spíše obracím svoji pozornost směrem do centra vlastního politického systému. Vždyť náš navýsost "spravedlivý a demokratický" řád, i se všemi jeho atributy, zahrnul Václav Klaus před několik lety do svého novoročního projevu jako doklad vůbec nejlepších historických etap českého národa.

Samotný psycholog Maslow si k ilustraci své teorie zvolil pomyslnou pyramidu, ve které klasifikoval základní druhy lidských potřeb. Stabilizační základnou této pyramidy pojal nutnosti fyziologického charakteru, které je třeba uspokojit nejdříve a pokud možno co nejvýrazněji, v opačném případě může dojít k frustraci. Jedná se o jídlo, bydlení či například teplo.

V podmínkách ČR lze osvědčit, že základních potravin, byť ne vlastní produkce, je k dispozici relativně dost. Jejich finanční dostupnost je však v požadované hojnosti předurčuje pouze zlomku společnosti a ani s jejich kvalitou to není ve srovnání s dobou před více jak dvaceti lety nic ohromujícího, ba právě naopak! Bydlení již není standardním sociálním právem a přirozenou součástí života každého bez rozdílu ekonomického statusu, ale stal se z něj často jen sen nízkopříjmových a kšeft bohatých či rychlozbohatých.

Ti, co neměli to štěstí a nenarodili se ve "správné" rodině, nedisponovali vhodnými kontakty nebo alespoň účelově a s předstihem nehromadili majetek se až nečekaně rychle metamorfovali do nové podprahové kategorie – lidí bez domova. Je jisté, že do této skupiny bohužel patří i osoby, kterým se nebude chtít pracovat za žádných okolností a z tohoto důvodu přišly i o své příbytky, ale když jim současný bezhodnotový systém umožňuje žít beztestně na úkor druhých, není třeba je v jejich volbě litovat, avšak ani je lidsky zatracovat. Fyziologická potřeba tepla člověku je jistě všem zřejmá. Ve vztahu zejména k našim bezdomovcům a již velice široké skupině nemajetných a nízkopříjmových osob její uspokojování kulminuje zejména v chladných měsících, kdy případy zcela zbytečně umrzlých a podchlazených lidí "jdou do desítek".

Navazující skupinu potřeb vymezil Maslow intervalem požadavků na bezpečí a existenčních jistot. I v tomto ohledu padá v ČR "kosa na kámen". Po léta pečlivě budovaný "existenční polštář" je systematicky destruován a finančně "navrtáván". Z mizejících prostředků se v lepším případě záplatuje děravý státní rozpočet, trpící tunelováním a gigantickými zlodějny ze strany nepostižitelných pravicových exponentů, v horším případě mizí hmotný i nehmotný majetek v soukromých rukou.

Socialistické "právo na práci" se prakticky hned po "sametovém listopadu" změnilo na svoji kapitalistickou analogii: "právo vůbec smět pracovat". Potřeby typu "pořádku a zákona" jsou garantovány pouze halasnými proklamacemi pravicových rétorů a tendenčních médií, vlastněných zahraničními subjekty, jež zcela zjevně nepřejí člověku v jemu přirozené sociální rovnosti a spravedlnosti. Vymahatelnost našeho práva je nízká, přičemž obecně platí, že s rostoucí výší majetku a politickým vlivem potenciálního viníka, tato ještě klesá. Typologicky nové druhy kriminality jsou na vzestupu a to zejména v souvislosti s organizovaným a ekonomickým zločinem.

Třetí patro teoretické pyramidy tvoří potřeba uznání spojená s dosažením úspěchu, respektu, úcty a vážnosti. Tady by se mohlo zdát, že v ČR je vše v pořádku, když se po léta klade takový důraz na individualismus a sebe-prosazení. V kapitalistické výslednici výchovy a výuky je však produktem často jen nedovzdělaný, sebestředný a často zcela nesebekritický jedinec, nenávidící jakékoliv překážky, často i jiné lidi, kategorie či generace lidí, stojící na jeho nejkratší cestě k touženému úspěchu. Nedivme se potom, že neváhá pro své "soukromé blaho" provést cokoli.

A konečně špičkou Maslowova konstruktů se stal požadavek seberealizace. Zjednodušeně se jedná o nezbytný prvek plného uplatnění talentu a schopností člověka. Ze zkušenosti z kapitalismu posledních desetiletí ani toto však není u nás realizovatelné. Startovací čára do "dospělého života" mladých opět začíná, a většiny zároveň hned i končí, zase jen u sociálního a ekonomického statusu jejich rodičů.

Zdá se tedy, že alespoň podle Abrahama Herberta Maslowa, nemůže současný typ oligarchické společnosti dlouhodobě fungovat, neboť nedokáže naplnit ani základní životní požadavky svých stavebních prvků - lidí. Fakt, že kapitalismus ale umí kvalitně ukojit potřeby svých elit je totiž v zájmu širokých vrstev zcela nepodstatný a nemůže obstát!